

томи на подобно развитие в ромската общност у нас. Тази тенденция се потвърждава и от други изследвания (UNDP-RSC/ILO 2002).

Кризата засяга, както ромите в градовете, така и в селата. Около половината от ромите живеят в селата. Данните от преброяването през 2001 година показват, че 46% от ромите в страната живеят в селата и 54% — в градовете (Население 2001, том 6, книга 1: 32). Традиционно ромското население не е свързано с обработката на земята (Kostova Dobrinka, 2003; Giordano C. and D. Kostova, Introduction, 2000). Отношението на ромите към земята е по-скоро равнодушно; те нямат изградени институции и механизми, отнасящи се до земеделието и частната собственост на земята. По този начин в периода преди социализма ромите не са принадлежали към територии и не са отделяли особено внимание на частната собственост на земята. По време на социалистическото развитие, в унисон със социалистическата идея за унифициране на обществото, ромите доброволно или под влияние на управляващите са принудени да приемат моделите на икономическо и до известна степен социално поведение на мнозинството. През преходния период обаче, в условията на реформи, ромите от селата нямат надежда за нормален живот.

Младостта на сина ми и целият му живот ще мине в това село. Каква съпруга може да си намери тук? Искам да променя това. Искам той да живее добре, с българи, да си намери хубава работа, да се ожени. Какво да прави в това село? Тук няма никакви възможности, няма бъдеще. Ще стане като мен.

Интервю с В., село Безводица, юни 2003.

Ромите в селата не могат да се възползват от аграрната реформа, тъй като много рядко притежават земя (Giordano, Kostova 2000: 166-173). Тяхната безработица в селските райони достига до 82% (Gallie et al. 1996: 63-78). Някои семейства преживяват като събират горски плодове, гъби и билки. Това обаче